

Знаяхме добрѣ, че прѣдтсеше за една сериозна, а никакъ не въображаема, маневра. Онова, което положително не знаяхме, бѣше, да ли щѣхме да прѣминеж Дунава, или ще се ограничимъ да бранимъ границитѣ.

Въ всичкитѣ прикази, колкото ни се диктовахъ, нито дума ставаше за война а само за маневри.

Чудѣхме се! защо крижтъ отъ насъ истината: Страхъ ли ги бѣше да кажтъ на солдатитѣ, че ще ги каратъ на война?! Та затова ги залъгвахъ съ прикази за маневри!? Защо?

Гитѣвахме се и критикувахме твърдѣ остро това поведение на голѣмцитѣ сръжъ войската. Прѣдиположението бѣше, че сж нѣмали въ насъ достаточнo увѣрeнне.

Когато разискванието бѣше най-живо, ето че влѣзе при насъ единъ офицеричъ.

Всички ялъкмахме като риби; динешнето въсирѣхме. И тѣзи, които най-много викахъ, взехъ да се позатулватъ задъ гърба на другитѣ. Дошла бѣше котката въ кѣщи.

Офицеричътъ, слѣдъ като свърши работата си, за която бѣше дошелъ, замина.

Като свършихме съ писанието си, подновихме нашия воененъ свѣтъ, прѣкъснхтъ отъ идването на офицерина, и слѣдъ дълги свѣщания дойдохме въ съгласие върху единъ пунетъ, именно: Всѣки отъ отъ насъ да съобщи на другитѣ другари всичко каквото би се научилъ, а послѣ всѣкой единъ въ своя редъ да съобщи за това на солдатитѣ въ полка, въ който се намѣрва.

Така се и разидохме.

Вѣстници не четѣхме, не ни се позволяваше, а съ вѣщания свѣтъ твърдѣ малко сношения имаме, по причина на тежкитѣ и многото солдатски занимания. Така щото нищо не можихме да научимъ.

По улицитѣ на Крайова кръстосвахъ мълчеливи и умислени българо-сърбеки волеитири, съ своитѣ сини дрехи и сини шапки, принасани съ саби и обути съ царвули.

Въ туй врѣме руската войска пристигаше къмъ Дунава.

Въ разстояние на двѣ недѣли ние бѣхме готово мобилизирани, раклитѣ на батареята бѣхъ пълни съ обузи. За маневритѣ, Боже милїй!